

Цвѣтка и Анчето. Когато лебедътъ полетѣ, Лилито плесна съ ржце и извика:

— Колко е хубаво да си птица!

Вѣрка каза на Цвѣтка:

— Учителката по рисуване ни поржча да рисуваме нѣщо презъ ваканцията. Азъ ще рисувамъ една въртележка отъ лебеди.

Цвѣтка въздъхна и каза:

— Колко съжалявамъ, че не мога да рисувамъ! Бихъ рисувала само цвѣтя. Много ги обичамъ. Всѣки день помагамъ на мама въ градината. Скубимъ лошитѣ треви и садимъ цвѣтя. Колко е драго на човѣка презъ пролѣтѣта!

Имаше и други люлки, но не можеше да изредятъ всички, защото обѣдъ наближаваше и трѣбваше да си вървятъ вече. Преди да си тръгнатъ, хвърлиха по единъ погледъ къмъ другитѣ забави на събора. Звънци дрънкаха, барабани биеха, машини трещѣха, тръби свирѣха, отъсѣкжде идѣше шумъ и глъчка. Ахъ, тази особена музика предъ бѣлитѣ шатри на цирковетѣ, гдето се криеха толкова чудеса! Върху една малка, скърпена палатка пишеше: дете съ три очи и теле съ две глави! Лилито, Тотко и Стефчо се спрѣха изумени, но Любчо и другаритѣ му отминаха, защото не искаха да слушатъ подобни глупости. Опитаха си късмета на една лотария, после надникнаха въ единъ кукленъ театъръ, кждето ги покани едно момченце съ жълти гащи и качулка на глава. Надъ входа пишеше: директоръ Крачунъ, режисьоръ Малчо!

Обѣдъ минаваше, и слънцето припичаше, когато се върнаха при Бѣлчо. Той бѣше задрѣмалъ, но като чу тѣхнитѣ викове, отвори голѣмото си черно око и размърда уши. Славчо го погали по шията. Въ двуколката настаниха малкитѣ, а голѣмитѣ, заедно съ Любчовия баща, тръгнаха следъ колата. Пжтѣтъ на всички минаваше предъ Славчовата кжща. Спрѣха се предъ нея. Тя бѣше